

Yalnızım

– suphi-seku · 02 Ekim 2024

Bir yalnızlık şakısı, virgülsüz, noktasız
Bitimsiz
Alabildiğince uzun, bitmezcesine
Yalnızım
Zamansız, mekânsız, bütün dillerde
Mahfuz
Bir yalnızlık şarkısıdır
Tekerrüren
Ben yalnızım, ben yalnızım
Yalnızım
Sadece bir şarkı değilmiş
Elhakk
Yaşamın gerçeğiymiş meğer
Ateşten
Suni, imal edilmiş, üretilmiş
Herkes öyle yalnız ki iliklerine kadar
Fert fert
Ne çocuklar mutludur Ne gençler huzurlu
Ne de yaşlılar bahtiyar

Yığınların içinde yine yalnızdır insan
Her meslekten
Reisten seyise kadar
Pazarda ki pazarıcı, dağdaki çoban
Ve yazar
Şiirlerinde, romanlarında, ve masasında
Kendinden bizar.

Oysa ki
Serpme kahvaltılar, kral sofraları
Kırk tabaktan
gelirken çatal bıçak takırtısı
Yine de ağızlarda
Yenecek bir şey yok ki, söylemin lakırtısı
Eyvah

Herkes muzdarip herkes aç
Zelil ce
Bütün gönüller mahzun, üzgün, sevgisiz
Heyhat
Yekünü sevgiye muhtaç

Karınları tok sırtları pek
Erkeklerde kavardin kumaş, kadınlarda ipek
Duyumsuzca
Her ayağa çarık her kılığa yemeni
Yetmez
Kat kat, çeşit çeşit, renk renk, moda moda
Elbiseler
Hakirden, şakire; her endamda al beni
Şükürsüzce

Genleri kırılmadık
Ne bir inek kaldı, nede bir horuz
Nimet diye
Domates adıyla kutup ayısı yiyoruz

Sadece bu mu
Bezirgan ruhların kokuşmuş emeli
Satıyor
Menfaati için bütün mukkadesatını
Peki ya
Kürsüdeki vaize ne demeli
Bir devir ki
Her kesin cüzdanındadır emeli

Ne hâldir RABBİM, bu ne büyük felaket
Dağlar ezik
Ovalar baştan başa hicran
Topyekün
Bütün nefislerde falaket
Bir kuruşa
Binlerle yemin katıyoruz
Bitiyor
Batıyoruz, batıyoruz, batıyoruz

Battık bile